

Yunanistan II

İçeriği Yazan: [Asım US](#) [1] Zaman: Cts, 10/12/2011 - 00:19

Referans İçerik: [Yunanistan \(Gerçekten de Hristiyan Türklermiş\)](#) [2]

2.Gün

Sabah erkenden kalkıp kahvaltımı ettim. Daha sonra resepsiyona inerek, resepsiyondaki bayana, otelden Akropolis'e nasıl gidebileceğimi sordum. Bana bir turistik kroki verdi ve kroki üzerinde yolu çizerek anlattı. Gerçekten bulmak çok kolaymış, otelden 5- 10 dakika sürdü Akropolis'e yürümem.

Bilmeyenler olabilir; Akropolis Yunanca "Yukarı Şehir" demek. Benzer bir kelime olan Nekropolis de Aşağı şehir, yani mezarlık.

Modern Akropolis müzesinin önünden geçip gidiyorum, burayı Akropolis'i gezdikten sonraki güne saklayacağım zira. Koukaki'den yukarı, Makriyanni sokağından Akropolis'e doğru yürüyorum ve müze perspektifimden çıktıkça, Akropolis'in ihtişamlı görüntüsü belirmeye başlıyor müzenin hemen arkasından. Gerçekten de epeyce yukarıdaymış. Yekpare bir kaya gibi Atina'nın ortasında yükseliyor.

(Müze'yi geçer geçmez sol yukarıda Akropolis'in görüntüsü)

Atina'nın merkezi, Syntagma lakin antik Atina'nın da Akropolis. Zaten aralarında pek bir mesafe de bulunmuyor. Akropolisle ilgili müzesel bilgileri zaten internette bulabilirsiniz, bunlara değinmeyeceğim, zira bu yazının amacı didaktik bir neşriyat sunmak değil. Daha çok seyahat sırasında gördüğüm, edindiğim ilginç izlenimleri siz okurlarımızla paylaşmak.

Akropolis'e giriş 12 € . Ancak bu tek bir bilet değil, bu bilete eklenmiş ve turistik alanda girdiğiniz her bölge için de ayrıca yırtılacak parçalar bulunan biletler öbeği demek daha doğru zira aldığınız bu biletle, Hadrian Kütüphanesi, Parthenon, Athena Nike Tapınağı, Antik Agora, Zeus Tapınağı, Panathenaic yolu gibi yerleri bu ödediğiniz 12 € ile görebiliyorsunuz. (Eğer öğrenciyseniz mutlaka belirtin 6€ ya düşüyor bilet fiyatı ve AB üniversitelerinden birince öğrenciyseniz pek çok müze ve sit alanı girişi ücretsiz.)

İçeri girdikten sonra Hristiyanlığın ilk yıllarına ait antik-klasik dönem karışımı kiliseler ve diğer yapılar göze çarpıyor. Akropolis'e doğru çıkarken önce Dionyssos tiyatrosu ve Herodes Atticus tiyatrosu de görülmeli. Zaten Akropolis'e çıkan patikada, hepsi birbirine yakın. Ve bu tiyatrolarının sahne arkasındaki kemerlerin sütunları arasından da muhteşem bir Atina ve deniz manzarası görülmektedir.

Akropolis'in girişi yani Propylaia da gerçekten çok görkemli duruyor güneşin koynunda. Devasa sütunlar ve muntazam mermer merdivenler ile adeta size nerede olduğunuzun bilincinde ve ciddiyetinde olmanız gerektiğini hatırlatan bir karakteri var.

(Propylaia ve Akropolis'e giriş)

Propylaia'yı geçtikten sonra karışınıza, Pericles'in yaptırdığı ünlü Parthenon tapınağı çıkmaktadır. Antik Yunanistan'ın, Pagan köklerinin sürekli hatırlanması gerektiğine dair Atina'nın ortasına asılmış bir not gibi gece ve gündüz hiç sıkılmadan her gün milyonlarca Atina'lının ve turistlerin karşısına çıkıyor.

Burada yaklaşık bir buçuk saatimi harcıyorum. Zira bu kadar yüksekten Atina harika gözüküyor ve şehrin geçirdiği tüm değişiklikleri, adeta Atina'nın kronolojisini okuyabiliyorsunuz. Arkaik dönemden kalma mağaralardan, Bizans dönemi yapılarına, modern Yunanistan yapılarına kadar uzanan bir tarih kitabı adeta...

Akropolis gezimi tamamladıktan sonra aşağı inen patikayı takip ederek gezime devam ediyorum. Antik Agora'ya kadar... Çok heyecanlıyım Agora'ya giderken zira burası antik Yunan'ların günlük

yaşamlarına kadar pek çok ipucu verdiği gibi çok da önemli bir mekânı barındırmakta içinde: Sokrates'in yargılandığı meydan. Ancak tüm uğraşıma rağmen maalesef bu meydanı bulamıyorum, çünkü hem burası çok kompleks ve büyük bir yer, hem de Yunan Kültür Bakanlığı tarafından görevlendirilen teyzeler – evet, burada görevliler gördüğüm kadarıyla yaşlı bayanlardan oluşuyor- ilginçtir ki ne Sokrates'in yargılandığı yeri tam biliyorlar ne de İngilizce. Antik Agora'nın içinde bulunan bir müze olan "Stoa of Attalus" a da uğruyorum. Burada da pek çok heykel, çömlek, gündelik eşyalar, paralar (hatta Osmanlı padişahlarının kendi adlarına bastırdıkları sikkeler) sergilenmekte. Bunun dışında ilginç olarak da su saati gözüme çarpıyor. Burası delikli bir çeşme aslında... Her gün burayı doldurup boşaltmış eski Yunan'lar burayı. Havuzun doluluk seviyesine göre de saatin kaç olduğunu anırlarmış.

Uzatmayalım efendim, içimde Sokrates'in yargılandığı meydanı görememenin (ya da gördüm lakin farkında değilim) Antik Agora'dan (Arhea Agora) çıkıyorum ve trafiğe kapalı ufak ve şirin, turistik restoranların bulunduğu Adrianou sokağında yürümeye başlıyorum. Bu muhitin adı ise Monastiraki. Karnım aç ve biraz gölgede oturmaya ihtiyacım olduğundan, restoranın birine oturuyorum. Menüye bir göz attıktan sonra bir ızgara ahtapot ısmarlıyorum. Yunanların yemekleri bize, her şeyleri gibi çok benziyor. Ama bir fark var aramızda. Kebap ve döner konusunda hiç iyi değiller. Kebap dedikleri "Souvlaki" bizim alelade bir restoranda bulacağımız minik tahta çubuklara geçirilmiş tavuk şiş – kuzu şiş tarzında bir yemek. Dönere ise "gyros" diyorlar. Pita gyros, yani pide döner en pratik yemekleri. Ancak kesinlikle deniz ürünlerini çok güzel yapıyorlar. Hem çok çeşitli hem de çok lezzetli. Mamafih mezeleri de öyle.

Yemekle birlikte de bir bira sipariş ediyorum, âdetimdir gittiğim ülkelerde ya da yurtiçindeki başka şehirlerde deneyebildiğim kadar bira denerim. Bu açıdan kendi çapımda bir bira gurmesi sayılabilirim. Yunanların da benim görebildiğim, -en azından ulusal çapta- üç tane biraları var: Mythos, Fix ve Alfa. Bunlardan Alfa gerçekten kötü... Ancak Mythos ve Fix lezzetli biralar, denemenizi tavsiye ederim.

Lezzetli yemeğimi yedikten sonra Hadrian Kütüphanesini, Roma Forumu'nu da görüyorum. Buralara girerken de, daha evvel bahsettiğim yekpare biletçikleri kullanıyorum. Sonra da biraz Keramikos (Seramikler) muhiti dolandıktan sonra Akropolis'i çevreleyen yolu dolaniyorum. Burasının ismi Apostolou Pavlou, sonradan Dionyssiou Areopagitou olarak devam ediyor. Burası da yürümek için çok hoş, ağaçlıklı ve sadece yayalara açık bir yol. Bu yol üzerinde çocuğunu gezdiren bir adama rastlıyorum, aslen Şili'liyimii, eşiyse Yunan'mış. Türkiye üzerine sohbet ediyoruz, Türkiye'ye gelmeyi çok istediğini söylüyor bana. Şunu söyleyebilirim ki, burada yaşayanların çoğu zaten Türkiye'yi görmüş, görmeyenler ise Türkiye'yi görmeyi çok istiyor ve Türkleri gerçekten seviyorlar.

Akşama doğru yorgun halde önce otel odama uğrayıp bir duş alıp üstümü değiştiriyorum sonra biraz dinlenmek ve bir şeyler içmek için Svoura'ya (yazının birinci bölümünde bahsettiğim ve öve öve bitiremediğim bar-cafe) dönüyorum.

Burada tanıştığım bir arkadaşım olan Manos'la birlikte rakı içiyoruz, lakin onların rakısı bizimkinden farklı. Hayır, ouzodan bahsetmiyorum. Bildiğiniz rakı bu, onlar "Raki" diyorlar. Bizim rakıdan epeyce farklı ama. Anasansuz, su koyduğunuzda beyaza dönmüyor rengi ve sek ufak bardakta içiyorsunuz, votkaya benziyor biraz da.

Yunanların ouzосу meşhurdur ancak pek bilinmeyen, ouzo gibi ancak daha sert ve bizim rakımıza daha çok benzeyen bir içkileri daha var: Tsipouro. Bir de Yunanlar bizim rakıya su kattığımız gibi, ouzoya ve tsipouroya su katmıyorlar. İçine buz atıyorlar ve buz eridikçe içki beyazlaşıyor.

Daha ilk günden tanıştığım ve çok sevdiğim iki özellikleriyse şunlar ki, Yunanistan'da hemen her yerde, bir kafeye-bara oturduğunuzda önünüze hemen müesseseden bir barda buzlu su getiriyorlar ki, bu özellikle turistlere çok iyi geliyor. Diğer ise çerez burada hep müesseseden, para almıyorlar. Bizim burada yeterince pahalı sattıkları içkiler ya da meşrubatlar, çay kahveler yetmiyormuş gibi, yanında bir de müşteriye çerez yedirmeye zorlayan hatta "çerez almak mecburi" gibi bir saçmalıkla karşılaşan biz Türkler için çok hoş geliyor bu özellikleri. Bu açıdan, bizden daha misafirperverler gerçekten, taksiciler dışında insanı amiyane tabirle "kazıklamaya" çalışan hiçbir esnaf, işletmeci görmedim.

Günün akşamında da ofisten arkadaş -ve onun kız arkadaşı ile arkadaşları- ile buluşuyorum. Onlar bir gün Atina'da kalıp hemen Mikonos'a geçecekler ve akşamı birlikte geçirelim diyoruz. Daha dün ofiste birlikte görüştüğüm arkadaşımı yabancı memlekette görünce gömü bulmuş gibi seviniyorum, garip bir duygu.

Burada yol bulmak da ayrıca kolay, her Yunan biliyorsa mutlaka yardımcı olmaya çalışıyor size. İlk orada gördüğüm ve bizim ülkemizde de mutlaka olması gerektiğini düşündüğüm "turizm polisi" ise çok kibar, çok yardımsever ve sorununuzu mutlaka çözer. Arkadaşımla buluşmaya giderken bir yolu turizm polisinden birine sordum ve tarif ederken arkadaşım aradı. Ben Türkçe konuşurken polis yanımda muzipçe bir havayla, "Haydi, tamam, maşallah" vb. sözcükler söylemeye başladı, gülüştük. Sorduğumda, büyükannesinin İstanbul'lu olduğunu söyledi. Zaten Türkiye'den göçenler ve onların torunları bu ülkenin büyük bir kısmını oluşturuyor, kiminle konuşsanız mutlaka dedesi, babaannesi vesaire mutlaka Türkiye'den göç etmiş Yunanistan'a.

Velhasılıkelam, arkadaşım ile buluşup Psiri'ye gidiyoruz. Burası da bizim Kumkapı gibi. Sokaklarda masalar, geleneksel Yunan müziği, tavernalar, orkestra önünde sirtaki yapanlar... Atmosfer çok güzel...

Gecenin sonunda Psiri'den otelimin bulunduğu Koukaki'ye yürüyorum, saat gece 3 civarı... Sokaklar güvenli, otelime varıyor, yatağıma uzanıyor ve Atina'daki üçüncü gününe uyanmak üzere uykuya dalıyorum.

asim.us@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Güncel](#) [3]

Kaynak URL (19/04/2024 - 15:31 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/makale/yunanistan-ii>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/asim-us>

[2] <http://politikadergisi.com/makale/yunanistan-gercekten-de-hristiyan-turklermis>

[3] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>